

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 628/2013-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. októbra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť F. B., N., zastúpeného advokátom JUDr. J. P., D., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 46 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky vo veci vedenej pod sp. zn. IV/6 GPt 99/13 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť F. B. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. augusta 2013 doručená sťažnosť F. B., N. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J. P., D., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy a

základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) vo veci vedenej pod sp. zn. IV/6 GPt 99/13 (ďalej aj „napadnutá vec“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ podal 8. februára 2008 Okresnej prokuratúre Trenčín (ďalej len „okresná prokuratúra“) trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 Trestného zákona predsedníčkou Spoločenstva vlastníkov bytov..., N. (ďalej len „spoločenstvo“). Poverený príslušník Okresného riaditeľstva Policajného zboru Trenčín, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteneho vyšetrovania, oddelenia skráteneho vyšetrovania Nové Mesto nad Váhom, pracovisko Myjava (ďalej len „odbor skráteneho vyšetrovania“), uznesením sp. zn. ČVS: ORP-484/5-OSV-TN-2008 z 22. marca 2008 (ďalej len „uznesenie z 22. marca 2008“) podľa § 197 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku trestné oznámenie sťažovateľa odmietol, keďže nebol dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Proti označenému uzneseniu podal sťažovateľ 7. apríla 2008 sťažnosť, o ktorej rozhodol poverený príslušník odboru skráteneho vyšetrovania uznesením sp. zn. ČVS: ORP-484/5-OSV-TN-2008 z 20. mája 2008 podľa § 190 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku tak, že jej vyhovel a sťažnosťou napadnuté uznesenie z 22. marca 2008 zrušil v celom rozsahu.

Na základe uznesenia sp. zn. ČVS: ORP-484/5-OSV-TN-2008 z 20. mája 2008 bolo podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku 10. júna 2008 opätovne začaté trestné stíhanie za prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 Trestného zákona. V jeho ďalšom priebehu poverený príslušník odboru skráteneho vyšetrovania vydal uznesenie sp. zn. ČVS: ORP-484/5-OSV-TN-2008 z 20. januára 2009, ktorým bol podľa § 142 ods. 1 Trestného poriadku do konania pribratý znalec z odboru ekonómie a manažmentu, odvetvia účtovníctva a daňovníctva na vypracovanie znaleckého posudku. Proti označenému uzneseniu podal sťažovateľ sťažnosť, o ktorej okresná prokuratúra uznesením č. k. 1 Pv 534/08-15 z 19. februára 2009 rozhodla tak, že ju v súlade s § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla ako nedôvodnú. Na základe podania sťažovateľa z 23. marca 2009, ktorým sa domáhal rozšírenia znaleckého dokazovania,

prokurátor Krajskej prokuratúry v Trenčíne (ďalej len „krajská prokuratúra“) preskúmal vyšetrovací spis sp. zn. ČVS: ORP-484/5-OSV-TN-2008 a vyzval sťažovateľa na doplnenie podania; sťažovateľ ho doplnil podaním 3. júna 2009. Následne prokurátor krajskej prokuratúry v súvislosti s vybavovaním podania sťažovateľa v prípise č. 1 KPt 597/09 z 30. júna 2009 uviedol, že jeho podnet na rozšírenie znaleckého dokazovania je dôvodný, v dôsledku čoho bolo uznesením povereného príslušníka odboru skráteného vyšetrovania sp. zn. ČVS: ORP-484/5-OSV-TN-2008 z 10. augusta 2009 rozšírené znalecké dokazovanie.

Napriek uvedenému bolo uznesením povereného príslušníka Policajného zboru sp. zn. ČVS: ORP-484/5-OSV-TN-2008 zo 4. februára 2010 podľa § 215 ods. 4 Trestného poriadku s poukazom na § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku trestné stíhanie za prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 Trestného zákona zastavené z dôvodu, že skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Proti tomuto uzneseniu podal sťažovateľ 9. marca 2010 sťažnosť, ktorú okresná prokuratúra uznesením č. k. 1 Pv 534/08-36 z 30. marca 2010 zamietla ako podanú oneskorene.

Na základe ďalšieho podania sťažovateľa z 21. júna 2010 adresovaného orgánom prokuratúry a vybavovaného prípisom prokurátorky krajskej prokuratúry č. 1 KPt 597/09-26 z 22. augusta 2010 bolo vyšetrovateľkou Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Novom Meste nad Váhom, odboru justičnej a kriminálnej polície, oddelenia justičnej polície Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „vyšetrovateľka okresného riaditeľstva“), 4. novembra 2010 opätovne začaté trestné stíhanie pre podozrenie zo spáchania zločinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a 3 písm. b) Trestného zákona. Následne bolo trestné stíhanie uznesením vyšetrovateľky okresného riaditeľstva sp. zn. ČVS: ORP-464/JP-NM-2010 z 2. augusta 2011 podľa § 215 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku zastavené s odôvodnením, že skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, sa nestal. Proti tomuto uzneseniu vyšetrovateľky okresného riaditeľstva podal sťažovateľ 8. augusta 2011 sťažnosť, o ktorej rozhodla prokurátorka okresnej prokurátorky uznesením č. k. 1 Pv 534/08-74 z 24. augusta 2011 tak, že ju zamietla podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Na základe podnetu sťažovateľa z 26. septembra 2011 mu prokurátor krajskej prokuratúry prípisom č. k. 1 KPt 597/2009-36 z 15. novembra 2011 oznámil, že vo veci budú vykonané ďalšie úkony (vypočutie súdnej znalkyne a prípadné doplnenie znaleckého posudku). Následne prokurátorka okresnej prokuratúry vydala podľa § 230 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku pokyn č. k. 1 Pv 534/08-104 zo 4. mája 2012 Okresnému riaditeľstvu Policajného zboru, odboru kriminálnej polície, oddeleniu ekonomickej kriminality Trenčín (ďalej len „Okresné riaditeľstvo Trenčín“), na základe ktorého vyšetrovateľ Okresného riaditeľstva Trenčín uznesením sp. zn. ČVS: ORP-1344/OEK-TN-2011 z 9. mája 2012 pribral do konania znalca z odboru ekonómie a manažmentu, odvetvia účtovníctva a daňovníctva Ing. E. J. na vypracovanie znaleckého posudku. Proti tomuto uzneseniu Okresného riaditeľstva Trenčín podal sťažovateľ sťažnosť, *«ktorú Okresná prokuratúra v Trenčíne uznesením sp. zn. 1 Pv 534/08-117 zo 14. 06. 2012 zamietla ako nedôvodnú, hoci v jeho odôvodnení konštatuje príslušná prokurátorka, že vo vydanom uznesení sú písárske chyby, ktoré si vyšetrovateľ odstráni opravným uznesením.*

Krajská prokuratúra v Trenčíne svojim prípisom dňa 28. 05. 2012 pod sp. zn. 1 KPt 597/09-43 reagovala na moje podanie - sťažnosť z 23. 04. 2012 a konštatovala, že moje podanie je dôvodné, najmä čo sa týka priesťahov v konaní.

Krajská prokuratúra v Trenčíne svojim prípisom dňa 19. 09. 2012 pod sp. zn. 1 KPt 597/09-50 reagovala na moje podanie z 20. 08. 2012 a konštatovala nedostatky v konaní prokurátorky okresnej prokuratúry a aj vyšetrovateľa PZ.

Po oboznámení sa so znaleckým posudku znalca Ing. J., kde aj sám znalec uvádza chýbajúce finančné prostriedky na účte „spoločenstva“ som vypracoval písomnú analýzu k tomuto posudku, pričom som vychádzal z údajov použitých samotným znalcom Ing. J. a dožadoval som sa doplnenia znaleckého posudku v konkrétnostiach. Zároveň som poukázal na pochybenie znalca Ing. J. v tom, že ako znalec nie je oprávnený v znaleckom posudku hodnotiť právne otázky, konkrétne že... „nedošlo k sprenevere“, pričom ale znalec ničím v posudku nezdôvodnil skutočný stav a dôvody, ktoré viedli k finančnému schodku, na ktorý schodok sám znalec v uvedenom znaleckom posudku dospel.

Napriek môjmu namietaniu záverov znaleckého posudku Ing. J. a bez vykonania ďalších navrhovaných dôkazov, ktorými boli okrem iného aj navrhované výsluchy ďalších

svedkov - poškodených členov „spoločenstva“ vyšetrovateľ PZ uznesením pod ČVS: ORP-1344/OEK-TN-2011 zo dňa 28. 01. 2013 podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného zákona zastavil trestné stíhanie s odôvodnením, že vo veci nejde o trestný čin a nie je dôvod na postúpenie veci. Toto uznesenie mi bolo doručené dňa 04. 02. 2013 a okamžite som v ten istý deň proti tomuto uzneseniu podal písomnú sťažnosť s uvedením, že keďže ide o rozsiahlejšiu a náročnejšiu vec tak podrobné zdôvodnenie mojej sťažnosti pošlem vyšetrovateľovi najneskôr do 10 dní doporučené poštou. Podrobné písomné zdôvodnenie podanej sťažnosti som vyšetrovateľovi zaslal doporučené už dňa 11. 02. 2013, teda už po siedmych dňoch.

Dňa 13. 02. 2013 mi bolo doručené uznesenie prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín zo dňa 11. 02. 2013 pod sp. zn. 1 Pv 534/08-159, ktorým podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietla mnou podanú sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ pod ČVS: ORP-1344/OEK-TN-2011 zo dňa 28. 01. 2013 o zastavení trestného stíhania ako nie dôvodnú. V písomnom odôvodnení prokurátorka okrem iného uvádza, že som v podanej sťažnosti neuviedol žiadne dôvody a že som v sťažnosti uviedol, že svoju sťažnosť bližšie písomne zdôvodním, čo sa do dňa kedy prokurátorka rozhodla nestalo. Pani prokurátorka pokiaľ ale moju sťažnosť čítala, tak musela vidieť, že sťažnosť som podal dňa 04. 02. 2013 a že uvádzam aj konkrétnu lehotu, že ju dodatočne odôvodním do 10 dní, teda maximálne do 14. 02. 2013, pričom ale ona už dňa 11. 02. 2013 o sťažnosti rozhodla. Neakceptovaním možnosti odôvodnenia mojej sťažnosti už samotným vyšetrovateľom ale dokonca aj prokurátorkou Okresnej prokuratúry v Trenčíne došlo k porušeniu môjho práva ako poškodeného v trestnom konaní, ale aj k porušeniu môjho ústavného práva ako občana na súdnu a „inú právnu ochranu“.

Dňa 21.02.2013 som na základe uvedeného písomne podal podnet na Krajskú prokuratúru v Trenčíne na preskúmanie správnosti postupu prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín... v súvislosti s ňou vydaným uznesením sp. zn. 1 Pv 534/08-159 z 11. 02. 2013, ktorým predčasne zamietla moju sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ Okresného riaditeľstva PZ Trenčín zo dňa 28. 01. 2013 pod ČVS: ORP-1344/OEK-TN-2011, ktorým vyšetrovateľ zastavil trestné stíhanie podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku vo veci zločinu porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona a súčasne som žiadal aj o preskúmanie postupu

vyšetrovateľa OR PZ Trenčín... hlavne z toho dôvodu, že počas trestného stíhania sa vôbec nevyssporiadal s mojimi písomnými návrhmi na vykonanie ďalších dôkazov za účelom zistenia objektívnej pravdy, nevyžiadal doplnenie znaleckého posudku Ing. J., prípadne aj formou vypočutia tohto znalca, pričom znalec Ing. J. v závere znaleckého posudku v rozpore so zákonom sa vyjadril k právnej otázke, na čo ako znalec nie je vôbec oprávnený a vyšetrovateľ a ani prokurátorka sa týmto porušením zákona vôbec nezaoberali a v konečnom dôsledku po tom, ako som v zákonnej lehote podal proti uzneseniu o zastavení písomnú sťažnosť s výslovným vyhlásením, že túto moju sťažnosť v lehote do 10 dní podrobne odôvodním, tak vyšetrovateľ na moje odôvodnenie vôbec nepočkal, úmyselne sťažnosť bez môjho avizovaného dodatočného odôvodnenia zaslal prokurátorke a prokurátorka ešte v lehote, počas ktorej som mal možnosť sťažnosť písomne odôvodniť ju ako neodôvodnenú zamietla.

Krajská prokuratúra v Trenčíne mi pripisom zo dňa 03. 04. 2013 pod sp. zn. I KPt 597/09-63 oznámila, že tento môj podnet nie je dôvodný a moje podanie odložila.

Na základe uvedeného som dňa 24. 04. 2013 podal podnet na generálnu prokuratúru SR na preskúmanie správnosti postupu Krajskej prokuratúry v Trenčíne a súčasne aj návrh na postup generálneho prokurátora SR podľa § 363 ods. 1 Trestného poriadku. Dňa 08. 07. 2013 mi bolo doručené rozhodnutie generálnej prokuratúry SR pod sp. zn. IV/6 GPt 99/13-7 zo dňa 27. 06. 2013 ktorým príslušný prokurátor moje podanie vyhodnotil ako opakovaný podnet a bez toho aby sa bližšie zaoberal jednotlivými bodmi môjho podania toto odložil.

Dôrazne odmietam konštatovanie prokurátora generálnej prokuratúry SR, že sa v danej veci jednalo o opakovaný podnet. Svoj podnet na generálnu prokuratúru SR som podal nie ako opakovaný podnet ale ako reakciu na nezákonný postup vyšetrovateľa PZ, prokurátorky Okresnej prokuratúry v Trenčíne a prokurátorky Krajskej prokuratúry v Trenčíne v súvislosti s upretím môjho práva ako poškodeného podávať v rámci trestného konania návrhy, podnety a opravné prostriedky v súlade s ustanovením § 46 ods. 1, ods. 5 Trestného poriadku.

Prokurátor generálnej prokuratúry SR sa ani slovom nezmienil o mojej sťažnosti proti uzneseniu vyšetrovateľa PZ a hlavne o mojom písomnom vyjadrení, že podanú sťažnosť v konkrétnej lehote doplním, čo som aj vykonal. Neberie sa do úvahy ani

niekoľkonásobne potvrdená nečinnosť či už zo strany povereného príslušníka PZ, vyšetrovateľov a aj prokurátorky Okresnej prokuratúry v Trenčíne.

Z tohto dôvodu svoju sťažnosť podávam aj za porušenie môjho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov.

Napokon rozhodnutie generálnej prokuratúry SR považujem za nezákonné aj preto, že ho nepodpísal osobne generálny prokurátor SR ale v z. prokurátor, čo je podľa môjho presvedčenia nielen v rozpore so zákonom o prokuratúre č. 153/2005 Z. z. v platnom znení ale aj so zákonom o vybavovaní sťažností č. 757/2004 Z. z. v platnom znení.»

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal jeho sťažnosť na ďalšie konanie a následne takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa F. B. na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1, ods. 4 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom generálnej prokuratúry Slovenskej republiky, ktorá neodstránila nezákonnosť postupu vyšetrovateľa PZ a nižších stupňov prokuratúry porušené bolo.

2. Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky sa prikazuje, aby vo veci podaného trestného oznámenia znovu konala a rozhodla o vykonaní riadneho vyšetrovania a dokazovania a zakazuje sa pokračovať v porušovaní základného práva F. B. na súdnu a inú právnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1, ods. 4 a v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

3. Podľa čl. 46 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 41 Dohovoru sa sťažovateľovi F. B. priznáva primerané finančné zadostučinenie.

4. Právnemu zástupcovi sťažovateľa JUDr. J. P... sa priznáva náhrada trov právneho zastupovania... 223,46,- € špecifikovaná v prílohe.“

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z petitu sťažnosti, ako aj jej obsahu vyplýva, že sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy, ako aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom generálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. IV/6 GPt 99/13, ktorý súvisel so spôsobom vybavovania jeho podania z 24. apríla 2013; toto podanie sťažovateľa generálna prokuratúra vyhodnotila ako opakovaný podnet.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy postupom generálnej prokuratúry vo veci vedenej pod sp. zn. IV/6 GPt 99/13

V súvislosti s namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy postupom generálnej prokuratúry pri vybavovaní jeho opakovaného podnetu *„na preskúmanie postupu prokurátorky Krajskej*

prokuratúry v Trenčíne v súvislosti s jej rozhodnutím pod sp. zn. I KPt 597/09-63 zo dňa 3. apríla 2013 o doložení môjho podnetu a súčasne návrh na postup generálneho prokurátora SR podľa § 363 ods. 1 trestného poriadku – podanie“ vo veci vedenej pod sp. zn. IV/6 GPt 99/13 ústavný súd zo sťažnosti a k nej priložených príloh zistil, že generálna prokuratúra ho prípisom č. k. IV/6 GPt 99/13-7 z 27. júna 2013 odložila ako nedôvodný.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 4 ústavy podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon.

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre pravidelne zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. I. ÚS 13/00, II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo postupom, ktorý vydaniu samotného rozhodnutia predchádzal. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť predmetom kontroly len vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska

neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie vyplýva, že sťažovateľ v postavení oznamovateľa a zároveň poškodeného podal trestné oznámenie pre podozrenie zo spáchania trestného činu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1 a 3 písm. b) Trestného zákona. Uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Trenčíne, odboru kriminálnej polície, oddelenia ekonomickej kriminality Trenčín sp. zn. ČVS: ORP-1344/OEK-TN-2011 z 28. januára 2013 (ďalej len „uznesenie vyšetrovateľa okresného riaditeľstva Trenčín z 28. januára 2013“) bolo v súlade s § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku trestné stíhanie vo veci podozrenia zo spáchania uvedeného trestného činu zastavené s odôvodnením, že nejde o trestný čin a nie je dôvod na postúpenie veci bez toho, aby bolo vznesené obvinenie konkrétnej osobe. O sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu vyšetrovateľa okresného riaditeľstva Trenčín z 28. januára 2013 prokurátorka okresnej prokuratúry rozhodla tak, že túto ako nedôvodnú uznesením č. k. 1 Pv 534/08-159 z 11. februára 2013 zamietla (ďalej len „uznesenie prokurátorky okresnej prokuratúry z 11. februára 2013“), pričom preskúmala označené uznesenie vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Trenčín, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo. Na základe podnetu sťažovateľa z 21. februára 2013 prokurátorka krajskej prokuratúry prípisom č. k. 1 KPt 597/09-63 z 3. apríla 2013 (ďalej len „prípis prokurátorky krajskej prokuratúry z 3. apríla 2013“) preskúmala zákonnosť uznesenia vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Trenčín z 28. januára 2013, ako aj uznesenie prokurátorky okresnej prokuratúry z 11. februára 2013 a dospela k záveru, že podnet sťažovateľa nie je dôvodný. Generálna prokuratúra vo veci vedenej pod sp. zn. IV/6 GPt 99/13 prípisom z 27. júna 2013 vybavila opakovaný podnet sťažovateľa z 29. apríla 2013, v ktorom sa domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní a prokurátorky krajskej prokuratúry vo veci jeho trestného oznámenia. Z obsahu označeného prípisu generálnej prokuratúry vyplýva, že prokurátor generálnej prokuratúry sa opakovaným podnetom sťažovateľa riadne zaoberal a po preskúmaní kompletného spisového materiálu dospel k záveru, že je nedôvodný, a preto ho odložil.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd považoval za potrebné pripomenúť, že v obdobných prípadoch, ako je aj vec sťažovateľa, už viackrát vyslovil právny názor, v zmysle ktorého právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby voči nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03). Uvedený článok ústavy garantuje ochranu pred protiústavným postupom orgánov verejnej moci v konaniach, v ktorých sa rozhoduje o subjektívnych právach fyzických osôb alebo právnických osôb.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu (§ 31 ods. 2 a § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov), pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným spôsobom sa takýmto podnetom, resp. opakovaným podnetom zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť. Súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je ale právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu, resp. opakovanému podnetu vyhovie (m. m. napr. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06, IV. ÚS 180/09), t. j. za porušenie základného práva na inú právnu ochranu nemožno považovať samu osebe skutočnosť, že prokuratúra podnetu, resp. opakovanému podnetu nevyhoví podľa predstáv jeho pisateľa (napr. I. ÚS 38/02, II. ÚS 358/06, IV. ÚS 28/06 atď.).

Aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd vyplýva, že tento nie je vôbec aplikovateľný na poškodeného v trestnom konaní, ak trestné oznámenie podané údajným poškodeným bolo odložené bez toho, aby bolo začaté trestné stíhanie údajného páchatel'a (Duchoňová proti Českej republike, rozhodnutie z 2. októbra 2006, č. 29858/03, oddiel 1).

Vychádzajúc z dosiaľ uvedeného, ústavný súd konštatoval, že v posudzovanom prípade nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na inú právnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, keďže generálna prokuratúra sa zákonom ustanoveným spôsobom zaoberala opakovaným podnetom sťažovateľa a na základe svojich zistení ho prípisom č. k. IV/6 GPt 99/13-7 z 27. júna 2013 odložila.

Nad rámec už uvedeného a v nadväznosti na sťažovateľom prezentované námietky, ktoré v konečnom dôsledku súvisia s otázkou právneho posúdenia ním oznámených skutočností o trestnej činnosti orgánmi činnými v trestnom konaní, ústavný súd poznamenáva, že z právneho poriadku Slovenskej republiky, ako aj z právnych poriadkov väčšiny členských krajín Európskej únie možno vyvodit', že jedným z charakteristických znakov moderného právneho štátu je aj skutočnosť, že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchatel'a a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchatel'om trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchatel'om a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych práv oznamovateľa trestného činu (m. m. I. ÚS 68/2012).

Pokiaľ sťažovateľ namieta, že prípis generálnej prokuratúry č. k. IV/6 GPt 99/13-7 z 27. júna 2013 „nepodpísal osobne generálny prokurátor“, čím zároveň spochybňuje právomoc prokurátora generálnej prokuratúry konať a vybaviť opakovaný podnet sťažovateľa, ústavný súd poukazuje na ustanovenia zákona o prokuratúre (§ 31 a nasl.), podľa ktorého sa sťažovateľ môže originálnym (prvotným) podnetom domáhať preskúmania zákonnosti takéhoto postupu prokurátora generálnej prokuratúry samotným generálnym prokurátorom, príp. prvým námestníkom generálneho prokurátora, ktorý po posúdení veci, ak zistí, že prokurátor generálnej prokuratúry nemal právomoc konať, môže sám túto právomoc vykonať (k tomu pozri aj II. ÚS 394/08).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom generálnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. IV/6 GPt 99/13

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Doterajšia judikatúra ústavného súdu (napr. I. ÚS 212/07, III. ÚS 109/06) vychádzajúca z rozhodovacej činnosti ESLP (rozhodnutie ESLP vo veci Krumpel a Krumpelová v. Slovensko z 5. júla 2005), ktorá sa týka základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v prípadoch, keď jeho porušenie namieta osoba, ktorá tvrdí, že v dôsledku protiprávneho konania jej bola spôsobená škoda, sa ustálila v tom, že taká osoba sa v rámci trestného konania v predmetnej veci bez vznesenia obvinenia (konkrétnej osobe) nemôže domáhať vyslovenia porušenia označeného základného práva (napr. I. ÚS 212/07, II. ÚS 212/07, III. ÚS 109/06). Až vznesenie obvinenia konkrétnej osobe je teda tým momentom, ktorý dáva poškodenému v trestnom konaní možnosť uplatňovať si ochranu proti konkrétnemu možnému pôvodcovi svojho poškodenia, a teda z neho robí „vec“, na prerokovanie ktorej bez zbytočných priet'ahov má nárok v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

V namietanom trestnom konaní, v rámci ktorého nedošlo ku vzneseniu obvinenia konkrétnej osobe, bol sťažovateľ v procesnom postavení svedka — poškodeného, a preto s poukazom na doterajšiu judikatúru ústavného súdu a ESLP nemohol v relevantnom čase „profitovať“ zo záruk podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd aj túto časť sťažnosti vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú, a preto ju z tohto dôvodu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pri jej predbežnom prerokovaní odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08, III. ÚS 286/2011).

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. októbra 2013